

[Camrø]

Danmark kan opstille et troværdigt og effektivt alternativ til en dominans fra internationale om ikke monopol-selskaber, så i hvert fald oligopol-selskaber, altså nogle få store firmaer, der fuldstændig dominerer markedet. Det er jo det, det handler om for os: vi ønsker, at Danmark skal have en betydelig indflydelse på vores egen situation. Men hvis der ikke så ofte, som det faktisk sker, var tale om, at de private kaster opgaver over på staten, var statens opgaver væsentlig mindre, end de er i dag.

Der er ofte rettet kritik mod den offentlige sektors service og mod dens effektivitet, og det kan også i nogle tilfælde have været berettiget, men disse problemer løses ikke ved at indføre fortidens ulighed og lade dem, der kan betale, hytte deres eget skind. Det løses kun ved at gøre den offentlige sektor velfungerende og effektiv, og det forstod jeg også var finansministerens holdning.

Vi ser ikke privatiseringen som et ønske om først og fremmest at skabe effektivitet, men som et ønske om at spare penge ved at skabe ulighed. Det er i modstrid med hele vores menneskesyn, og derfor vil vi afdække og bekæmpe sådanne forsøg på at skrue tiden tilbage.

Fremtidens problemer er langt større end nutidens. De løses i vidt omfang kun i fællesskab ved et samarbejde mellem en effektiv offentlig sektor og en effektiv privat sektor, ikke ved at sætte de to grupper – heller ikke de to befolkningsgrupper – op imod hinanden. Vi ønsker ikke, at den ene af de to sektorer skal overvinde den anden eller overtage den andens opgaver, vi ønsker ikke en offentlig sektor for dens egen skyld, og vi ønsker ikke, at den skal være større, end borgerne har behov for og ønske om. Jeg tror, det er ufrugtbart at fremstille offentligt og privat som modstandere. Det er de ikke. Vi vil, ikke mindst for at modvirke eventuelle vildfarelser, som kunne komme frem, arbejde for, at danskerne bliver klar over, at offentlig og privat sektor i fællesskab skal skabe et bedre samfund.

Dyremose (KF):

Jeg kan godt forstå, at fremskridtspartiet har ønsket gennem en forespørgsel at rejse denne debat om privatisering, for den offentlige debat har været meget livlig i medierne,

og vi har ikke før haft lejlighed til at diskutere det herinde, og det er logisk, at vi bør have lejlighed til det, når interessen ude omkring i samfundet er så stor.

Men man må vel nok sige, at den offentlige debat er livligere på nuværende tidspunkt, end de konkrete initiativer egentlig kan begrunde. Det, der er sket konkret, er, at regeringen har nedsat et embedsmandsudvalg den 15. marts, og at dette embedsmandsudvalg skal tilendebringe sit arbejde i løbet af et halvt års tid, men det halve år er altså ikke gået. Det fremgår, at udvalget også må komme med forslag undervejs, men mig bekendt er der ikke kommet egentlige forslag fra udvalget endnu, så det eneste konkrete udspil fra regeringen har vel været skatteministerens udspil med hensyn til kommunemomsen.

Men jeg vil gerne bekræfte over for hr. Askjær Jørgensen, at vi f.eks. i mit parti betragter dette som en vigtig debat, og derfor har vi ud over at støtte, at regeringen har nedsat et embedsmandsudvalg, nedsat et politisk udvalg i partiregie, men dette udvalg har heller ikke barslet endnu med et oplæg til, hvad udvalget mener om privatisering. Jeg har forstået, at man i venstre har et tilsvarende udvalg, der heller ikke har barslet. Så når vi kommer til den egentlig handling, må jeg give hr. Askjær Jørgensen ret i, at vi har ikke handlet så meget endnu, men vi er altså i en proces, hvor vi er ved at forberede, at vi skal handle.

På den baggrund vil jeg i mit indlæg helst nøjes med at koncentrere mig om de mere principielle ting og kun i begrænset omfang tale om konkrete områder.

Den principielle baggrund for at diskutere privatisering er både et økonomisk problem og et holdningsmæssigt synspunkt. Det økonomiske kan jeg begrunde ved at give nogle tal for væksten i den offentlige sektor, og jeg vil gå helt tilbage til 1950. I 1950 var 8 pct. af arbejdsstyrken ansat i den offentlige sektor. Nu er vi oppe på 30 pct. Det er klart, at vi ikke i den næste 30 års periode kan have en tilsvarende vækstrate. Hvad angår bruttofaktorindkomsten, var det sådan, at lige godt og vel 20 pct. af bruttofaktorindkomsten blev disponeret af den offentlige sektor i 1950. I 1982 var man oppe på 64 pct. Det er klart, at den vækst ikke kan fortsætte, for hvis vækstraten fortsatte, ville det være sådan, at